DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

II. HET VALSCHE SIERAAD.

Het donkere zijden gordijn schoof ruischend over het linnen toe. In de bronzen schalen, achter de bontgekleurde rosetten aan de zoldering, in de hooge girandoles, vlamde het licht op. Op de rangen van de groote bioscoop haalde men weder vrijer adem. Hier en daar schemerde een batist doekje, kreukelden schuwe vingers in 't geheim een knisterend programma.

Op het proscenium gloeide het volgend nummer op. Ritselend werden programma's omgekeerd; de lichtovervloed schrompelde bij gedeelten tezamen en veranderde langzamerhand in een diepe duisternis en op het linnen schemerde in violette letters:

„Kroniek van de Week."

Het orkest zette in met een marschmelodie, en gonzend ging het voorbij. Beelden van het oorlogstooneel.... Ontploffingspogingen in een rivierbedding.... een défilé voor een buitenlandschen vorst, dan kwam een beeld:

„Aankomst van den beroemden Zweedschen ontdekker Sven Hedin te Berlijn."

De Hal van het Lehrter-station kwam flikkerend op het linnen te voorschijn; een paar heeren in rok stelden zich in postuur; de gereserveerde wagen van den D-trein werd geopend; glimlachend en groetend trad de beroemde ontdekker op het perron. Een paar reizigers, die met denzelfden trein gekomen waren, bleven nieuwsgierig en lachend staan. Op dit oogenblik klonk een ontzettende schreeuw door het theater. —

In den rauwen toon klonk zoo'n onmiskenbare doodsangst, dat een deel van het publiek bevend en onthutst van de zitplaatsen opsprong. Een geschuifel van voeten, een gegons van stemmen, dat steeds luider werd, ging door het huis. De film brak af; de muziek zweeg en het licht vlamde op. Aller oogen richtten zich op de plek, van waar de schreeuw gekomen was.

Vooraan in de eerste banken was een man bezig met een vrouw die bewegingloos in zijn armen lag. Een paar heeren ijlden naderbij en boden hun hulp aan; medelijdend naderden eenige vrouwen 't groepje, besluiteloos, radeloos, hoe hier te helpen was.

Twee bioscoopbedienden tilden de klaarblijkelijk zieke zacht op en droegen haar behoedzaam naar het portaal om haar daar op een chaise-longue neer te leggen.

De heer die met zichtbare deelneming het kleine groepje gevolgd was, haalde zwijgend een klein kristallen fleschje tevoorschijn.

„Een oogenblik."

De bediende, die waarschijnlijk aan 'n arts dacht, trad eerbiedig achteruit.

De vreemde wreef met den inhoud van het fleschje de slapen van de bewusteloze.

Na eenige seconden sloeg ze verward de oogen op.

De vreemde keerde zich om en wenkte een der bedienden:

„Een rijtuig!" De bediende snelde weg.

De echtgenoot van de zieke maakte den indruk van een handwerksman in goeden doen. Hij trad op den vreemde toe en reikte hem de hand.

„Ik dank u. U heeft mijn vrouw een groote weldaad bewezen. — U is dokter, vermoed ik...." Voordat de andere iets antwoorden kon, ging de spreker, nog altijd verward en opgewonden voort: „Ik heb een verzoek, dokter.... Zoudt u met me naar huis willen rijden?"

Toen de gevraagde aarzelde, ging hij op dringenden, bijna smeekenden toon voort: „Alsjeblieft.... gaat u met ons mee. Om het u eerlijk te zeggen.... ik ben angstig, om nu met mijn vrouw alleen te blijven...."

De vreemde keek vragend van de zieke naar haar echtgenoot en zweeg. „Ik moet u zeggen," ging de echtgenoot voort, „ik heb al deze dagen verwacht en gevreesd, dat een aanval of de een of andere catastrophe beginnen zou...."

„Dus was uw vrouw ziek?"

„Neen. Ziek was ze niet.... maar, er moet iets anders met haar gebeurd zijn.... iets, wat ik tot heden niet begrijp... niet vat.... het is ook geen toeval, dat we vandaag naar dezen bioscoop gegaan zijn... mijn vrouw heeft mij gedwongen met haar erheen te gaan.... Zij moet geweten hebben dat 'teen of ander haar hier wachtte... en van al de onbegrijpelijke dingen, die gedurende deze dagen in mijn huis gebeurd zijn, is deze aanval slechts het laatste."

De vreemde wierp een onderzoekenden blik op de vrouw, die langzamerhand bijkwam, en zei dan met kalme stem:

„Goed. Ik zal meekomen."

De bediende kwam terug. „Een auto was niet te krijgen," berichtte hij. „Maar ik heb een vigilante genomen. Ze wacht voor de deur."

De vreemde knikte. „Laten we dus gaan."

Op het van den regen vochtige asfalt der eindelooze straten van het Westerkwartier van Berlijn spiegelden zich in honderdvoudige weerkaatsingen de electrische lichten. Terwijl de vigilante langzaam voortreed, was de echtgenoot vol teedere zorg voor zijn vrouw, die nog bleek en uitgeput in de kussens leunde. Langzamerhand zonk haar hoofd zwaar tegen zijn schouders; de beide mannen bekeken zwijgend het jonge, levendige gezicht, waarover van tijd tot tijd de sidderende stralen der straatlantaarns gleden. Nochtans, zelfs in dezen toestand tusschen waken en slapen, had het jonge gezicht de onmiskenbare uitdrukking van angst en ontzetting, en diepe, zwaarmoedige schaduwen lagen om de oogen. Een diep-smartelijke trek was om den even-geopenden mond gegroefd, en nog steeds scheen iets als een siddering door haar lichaam te gaan.

Terwijl de beide mannen de jonge vrouw deelnemend aankeken, scheen het, alsof de spanning in haar gelaat langzamerhand week; de smartelijke uitdrukking ging langzaam in een vreedzaam, onbewust glimlachen over, en met een lichten schok gleed haar hoofd op den schouder van haar echtgenoot. Hij boog zich teeder over haar; en terwijl hij haar diepe langzame ademhaling beluisterde, zei hij glimlachend: „Ze slaapt!"

De vreemde, die zwijgend tegenover het paar gezeten had, knikte. „Ja, ze slaapt diep en vast."

De echtgenoot loosde een diepen zucht. „In de eerste plaats dokter."

„Ik ben geen dokter," antwoordde de andere. „Mijn naam is Joe Jenkins...."

Het was, alsof den ander zijn adem stilstond. „Hoe...," begon hij eindelijk met bevende stem, „Mr. Joe Jenkins, de beroemde detective?"

„Dezelfde."

„Nu Mr. Jenkins...", hij tastte naar de hand van den ander en drukte ze stevig, „u gelooft niet, hoezeer mij dat verheugt.... het is, alsof een hoogere beschikking u mij juist op dit oogenblik gezonden heeft.... want ik kan u verzekeren: wat ik u mede te deelen heb, mag gerust tot het zeldzaamste behooren, wat ooit een detective heeft bezig gehouden!"

„Nu," zei Joe Jenkins glimlachend „ik had van begin afaan het voorgevoel, dat hier iets gaande was, dat in mijn kraam te pas komt."

De slapende maakte plotseling een schokkende beweging. Jenkins legde zijn vinger op z'n mond.

De vigilante had het bruisende gewoel van de hoofdverkeersstraten achter zich gelaten en sloeg de stille tuinstraten van de voorstad in. Het licht van de lantaarns in deze donkere lanen werd spaarzamer en droeviger, en steeds meer weken de huizen achter de diepe, zwijgende tuinen terug.

Door haar veranderde houding was de mantel van de jonge vrouw een weinig verschoven. Eenmaal wierp een voorbijrazende auto een helle lichtstraal over haar gestalte; op dit oogenblik zag Mr. Joe Jenkins een groot brillanten collier van zeldzamen vorm in het plotselinge licht opglanzen. De oogen van den detective hechtten zich verbaasd op het schitterende sieraad, dat een zeldzaam contrast vormde met de eenvoudige verschijning van de draagster.

Haar man, die waarschijnlijk dien blik had opgevangen, lachte een weinig. „Het sieraad is onecht, Mr. Jenkins," zei hij. „Ik heb het mijn vrouw voor ongeveer vier weken van een marskramer voor twaalf mark gekocht."

De detective knikte, en weer gleed zijn oog over dit schitterende sieraad, welks onwaarschijnlijk groote steenen de onechtheid op het eerste gezicht vermoeden deden. Joe Jenkins boog zich luisterend over de slapende, dan zei hij: „Ik geloof dat u nu wel met uw mededeeling beginnen kunt."

De andere knikte. „Mijn naam is Michaelis — Oskar Michaelis. Wij zijn nu even twee jaar getrouwd. Ik ben houtsnijder. Wij hebben ons in Perlitz, een voorstad in het Westen van Berlijn, een huisje gekocht en ik heb me daarin een klein, aardig atelier ingericht. (Wordt vervolgd).

„PAILLASSE".

Onder veel bijval hadden in den Kampschouwburg te Harderwijk twee opvoeringen plaats van „Paillasse", opera in 2 akten van Léoncavallo. — De hoofdrol werd vervuld door den 1en tenor van de Opera français van Den Haag, den heer Dister, die, naar men weet, zelf een geïnterneerde is in het depôt te Harderwijk. (*foto Du Houx*).

HET DERDE NEDERLANDSCH TANDHEELKUNDIG CONGRES.

Te Groningen hield op 23 Juni de Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde haar derde Nederlandsch Tandheelkundig Congres in het Physiologisch Laboratorium. — Onze foto geeft een groep der congressisten vóór het laboratorium. In het midden dr. Dentz, eere-voorzitter van het congres.